

EREDJ? HA TUDSZ!

Eredj, ha tudsz...

Eredj, ha gondolod,
Hogy valahol, bárhol a nagy világon
Könnyebb lesz majd a sorsod hordanod,
Eredj,...

Szállj, mint a fecske, délnek,
Vagy északra, mint a viharmadár,
Magasából a mérhetetlen égnek
Kemleld a pontot,
Hol fészekrakó vágyaid kibontod,
Eredj, ha tudsz.

Eredj, ha hittelen
Hiszed: a hontalanság odakünn
Nem keserűbb, mint idebenn.
Eredj, ha azt hiszed,
Hogy odakünn a világban nem ácsol
A lelkedből, ez érző, élő fából
Az emlékezés új keresztetek.

A lelked csillapuló viharának
Eszrevétlen ezer új hangja támad,
Süvit, sikolt,
S az emlékezés keresztfáira
Teged feszít a honvágy és a bánat.
Eredj, ha nem hiszed.

Hajdanában Mikes se hitte ezt,
Ki rab hazában élni nem tudott,
De vállán égett az örök kereszt
S egy csillag Zágon felé mutatott.
Ha estétként a csillagok
Fürödni a Márványtengerbe jártak,
Meglátogatták az itthoni árnyak,
Szelid emlékek: eszeveszett hordák,
A szivét kitepték,
S hegyeken, tengereken tulra hordták...
Eredj, ha tudsz...

Ha majd úgy látod, minden elveszett: -
Inkább, semmint hordani itt a jármot,
Szord a szelekbe minden régi álmod;
Ha úgy látod, hogy minden elveszett.
Menj őserdőkön, tengereken tulra
Ajánlani fel két munkás kezéd.
Menj hát, ha teheted.

Itthon maradok én!
Károgya és sötéten,
Mint téli varju száraz jegenyén.
Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De itthon maradok!

Leszek őrlő szű az idegen fában,
Leszek az alj, a felhajtott kupában,
Az idegen vérben leszek a méreg,
Miasma, láz, lappangó, rut féreg,
De itthon maradok!
Akarok lenni a halálharang,
Mely temet bár: halló fülekbe cseng
És lázít: visszavenni a mienki
Akarok lenni a gyújtózsíor,
A kanóc része, lángralobbant vér,
Mely titkon kuszik tíz-száz évekig
Hamuban, éjben,
Míg a keservek lőporához ér
És akkor...!

Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De a d d i g, varju a száraz jegenyén:
Én itthon maradok!

Végvári /1918/